

Midnattsropet

Nr 10 - 1975 - årg. 15 - pris kr 1: 80

Maranata • Du vår Herre kom!

Jag vet att Han lever

Maranatafolket är åter på Tunnelgatan!

Väckelsepionjärer och nyomvända ur olika kategorier eller från andra världsdelar proklamerar tillsammans den korsfästes triumf under en 14 dagars tältkampanj vid Norra Latin i Stockholm.

Med i den skaran är också Kickan Sundström, bilden. På sidan 8—9 kan du läsa hennes berättelse om mötet med Jesus och om den nya gemenskapen på Gamla Bro.

När våren kom till Ulvsundasjön

□ Valborg på Johannelund — så klart! Så löd texten på de affischer som ivriga johannelundare tejpade upp i portuppgångarna några dagar före valborgsmässoafton.

För befolkningen i Traneberg är det nästan en sedvänja att fira sista april på Johannelund. Så även denna gång.

Storfamiljen hade ordnat med prylutställning och skiv- o bokshop inne i huvudbyggnaden. Handarbeten: mattor, väskor, stickat och virkat i alla färger fyllde ett helt rum.

Nere vid elden hade en tillfällig servering inrättats, där folk kunde dricka kaffe och äta goda, hembakade bullar. Utanför kunde man köpa korv och vid ett annat bord nygräddade våfflor med grädde och sylt.

Redan vid sju-tiden stod sångarna och musikanterna på plats uppe på kullen och folk strömmade till. Nere vid stranden hade allt gammalt bråte, ris och löv från vårstädningen samlats i en stor hög. På andra sidan Ulvsundasjön, bakom fabrikskorstenar och husgavlar sänkte sig en röd vårsol. Medan maranatasången ekade ut över vattnet tändes elden. Och tillsammans med den eld som brann i de sjungandes hjärtan spred den värme och vårstämning över nejden. Ett lyftande flygplan från Bromma försökte överrösta sången men lyckades bara till hälften.

När brasan lugnat sig något, fästes uppmärksamheten alltmer på sången och budskapet. Några ungdomar fick inför den stora skaran av församlade tranebergsbor vittna om sin frälsning i Jesus Kristus.

Arne Imsen förmedlade en hälsning från en vän, ja, allas vår vän: "Min frid giver jag eder . . ."

Efteråt fortsatte man med sång, samtal uppe i huvudbyggnaden och många kontakter knöts. Alla fick ett Midnattsrop med sig hem att läsa.

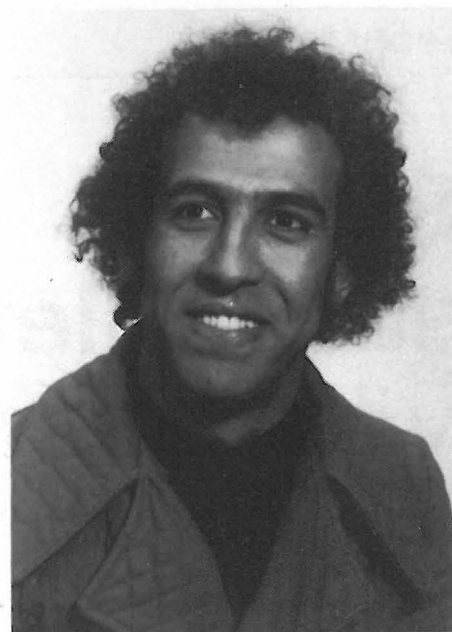
Nere vid stranden fortsatte några av ungdomarna att sjunga och spela vid en liten lägereld. Grillad korv och saft smakade bra i vårnatten. Sedan blev det naturligtvis bibelsamtal med Arne Imsen. Undervisning kring brasan.

En fin kontakt har knutits med tranebergsborna inför sommaren. Nu kommer detta att följas upp och utvecklas. Evangelium i vardagsplan. Evangelisten och kolportören kommer i kontakt med folket mitt i vardagen, då han säljer potatis, pepparkakor eller träskor.

Bmh

Marockansk f. d. skådespelare:

Nu vill jag tala evangelium till folket

El-Bachir vanns för Kristus genom sången. Han mötte Maranatasångarna vid kulturhuset vid Sergels Torg i Stockholm. Här, vid denna mötesplats för främlingar från hela världen nådde honom först budskapet om frälsningen.

I Marocko var El-Bachir en mycket duktig skådespelare. Han hade hoppat av det etablerade och engagerat sig i protest-teatern, något

som är mycket allvarligare i Marocko än i Sverige.

Hans utgångspunkt för att nå människor idag är fullständigt ny och revolutionerande. Nu vill han återvända till sitt folk med frihetsbudskapet. Han tror inte på hat och våld som metod. Han tror på vittnesbördet som pekar på frälsaren och försonaren Jesus Kristus.

För 18 månader sedan kom jag till Sverige. De första dagarna här i Sverige började jag fundera på, hur jag skulle kunna få kontakt med folket. Jag hade ju problem med språket och var en främling i ett främmande land. Efter två veckor kom jag emellertid i kontakt med en stor familj, när jag

träffade Maranatafolket vid Kulturhuset. Jag upptäckte, att Jesus sökte mig och ville komma in i mitt liv.

För första gången i mitt liv kom jag i kontakt med evangeliet. Jag kände genast i mitt hjärta, att jag måste ta emot detta evangelium och bli frälst. De första dagar-

na var det svårt, men det blev lättare och lättare, för varje dag som gick, särskilt när jag kom i kontakt med några arabiska bröder i församlingen, som vittnade för mig om sin nyvunna tro.

Eftersom jag kommer från Nordafrika, har jag inte haft någon kontakt med kristendomen tidigare. Jag har emellertid läst i en bok, att evangeliet först kom till Nordafrika. Nu är det på väg tillbaka dit igen genom att vi araber, som fått ta emot frälsningen genom Maranataförsamlingen i Stockholm, får komma tillbaka till Nordafrika med evangeliets budskap.

Jag ber till Gud varje dag, att jag skall få tillfällen att vittna om min härliga frälsningsupplevelse som betytt allt för mig. Genom att vittna om min arabiska bakgrund, och vad jag sedan fått uppleva i min nyvunna tro, kan medmänniskorna få erfara en tro, som har varit verksam i mitt eget liv. Förut stod jag framför folket och spelade teater, men nu står jag och vittnar om evangeliets betydelsefulla budskap. Jesus säger så här i Johannes evangelium: "Jag går bort för att bereda eder rum". Detta betyder, att Jesus kommer mycket mycket snart. Tack och lov att Jesus fått ta hand om mitt liv, och att jag får följa med på skyarna, Herren till mötes. Och till sist vill jag säga så här: Jesus, jag vill följa dig i evighet!

EL-BACHIR IDRISSE

"Jag är glad att Jesus frälste mig" sjunger några av församlingens araber glädjestrålade, här anförda av El-Bachir. Med sina flitigt lästa arabiska biblar har dessa utländska bröder en stor uppgift som själavinnare och förmedlare av Guds ord till sina landsmän i Sverige och så småningom i sina egna hemländer.

Barnen, samhället och väckelsen

Tal av Arne Imsen

Det är barnen som drabbas hårdast och mest hänsynslöst av de krafter som vår tids lyckofilosofer frigör. Barnen är nämligen de mest utsatta. Tänk på barnen med sina avsjälade föräldrar. De kommer till skolorna och möter demoniserade lärare och en avkristnad kristendom. Jag vill bara säga en sak. Om inte föräldrarna idag går in under sitt ansvar, kommer barnen att vara predestinerade för helvetet.

Vår tids moderna lyckofilosofer har till stor del kommit att riktas in på att frigöra människan från personliga hämningar. Förmodligen kan vi dock just här finna en av orsakerna till många av vår tids problem med alkoholism, narkomani och sexualism. De är problem som en stor del av våra resurser fått tas i anspråk för.

Dessa problem har dock haft en benägenhet att omfatta allt större grupper. De som blir offer fortplantar nämligen sina problem över till miljön. När de personliga hämningarna forcerats, skapar man sig nya ideal och ett nytt livsmönster, som alltmer kännetecknas av det vi kallar för asocialitet och ansvarslöshet. Så länge detta kan isoleras till små grupper av individer är problemet relativt litet. Men då det här blir problem som påverkar hela nationer och kontinenter, finns inga möjligheter att med lagstiftning eller polisiära eller sociala åtgärder dämma upp floden. Ständigt utsätter man de naturliga skyddsbarriärerna för tryck, så att de till sist måste brista och gränserna flyttas. Så dras allt större grupper av individer in i det nya livsmönstret.

Det ligger i det ondas dynamik att man måste gå vidare. Har man gett sig åt förlustelsens eld, så brinner den allt intensivare. Hela tiden krävs det ny näring, och till slut blir resultatet, att man brinner ner i denna eld, som egentligen inte är någonting annat än en försmak av själva helvetet. Det som brinner är begärelsernas eld,

som aldrig kan utsläckas. Efter varje utlevelse skapas det i stället behov efter nya utlevelser. Näringen till elden är vår personlighet, vårt eget liv. Det brinner upp och människan går under. Vi får en mängd problem av olika slag, som vi aldrig kommer till rätta med, förrän sjukdomshärden är eliminerad.

Då utvecklingen har nått ett stadium, följs den utav ett nytt. Det normala förhållandet mellan man och kvinna upplöses. Man börjar söka man, kvinna söker kvinna i kravet på alltmer raffinerade känsloutlevelser. Man betar av område efter område. Till sist är allt så förbrukat, att man nått den sista fasen, som egentligen är ett fruktansvärt straff.

På alla områden möter vi exakt samma upplösningstendenser, inom kulturlivet, det religiösa livet, det ekonomiska livet och i alla tänkbara sociala sammanhang. Därför vill jag drista mig till att här gå ett steg in i en konkret situation nämligen skolmiljön. Det är i själva skolan som barnen får idéerna till vad de senare kommer att förkroppsliga.

Skolan verkar upplösande

Om upplösningstendenserna slår igenom i förhållandet mellan föräldrar och barn, så slår det också igenom i förhållandet mellan lärare och elever. Det absolut farligaste som existerar för modern svensk ungdom är skolan. Skolan påskyndar nämligen upplösningen genom att skapa intellektuella och mentala förutsättningar för den. I de fall där de naturliga känslorna, som förenat föräldrar och barn, slitits sönder, kommer skolmiljön att hjälpa den redan bearbetade ungdomen att skynda vidare på samma väg. Spärrarna är i många avseenden redan forcerade genom det man supit in. Genom de inspirationer man får i skolan, får man hjälp att gå ytterligare ett steg vidare på samma väg.

Vi möter en exakt likadan situation i arbetsmiljön. Hur är det på arbetsplatserna

idag jämfört med situationen för 20—30 år sedan? En del skulle väl säga, att det är bättre i vissa yttre avseenden. Frågan är dock hur det är med själva mentaliteten på arbetsplatsen idag.

Tänk även på bostadsmiljön. Vi föser ihop en mängd unga familjer i hyreskaserner och placerar dem ute i förorterna. Föräldrarna åker in till sitt arbete på dagen och lämnar barnen praktiskt taget ensamma hemma. De har ingen som väntar dem, när de kommer hem från skolan. Det påstås att föräldrar inte ens vågar släppa in barnen i lägenheterna. Därför att de är så rädda att de skall rumstera om och förstöra möblerna, hänger de t. o. m. deras mat åt dem på dörrhandtaget, så att de skall kunna äta den någonstans ute.

Mot total konformism

Lägger vi det ena till det andra, förstår vi att det är samma mentalitet som besjalar utbildningsapparaten och arbetslivet samt det vi ser av teknokratin i ytterområdenas bostadskomplex. Var människor än rör sig, påverkas de i en och samma riktning mot en fullständig konformism.

Tänk på att de flesta av de människor, som bor i förorterna strängt taget icke vet någonting om religiösa ting. Det otäcka är att denna massiva okunnighet också finns bland de kristna. Jag kan inte förstå kristnas lojhet inför denna allvarliga situation. I stället är man med i jakten på att få ut det mesta och bästa möjliga av de materiella välsignelserna, som det här samhället tillhandahåller. På bekostnad av sin egen tro och sin själ, säljer man sig för sociala förmåner, karriär och lönegrader.

Utvecklingen kommer att gå vidare och inte hejdas på något väsentligt område, möjligen bromsas upp för en tid. Utvecklingen kommer dock så småningom att få ytterligare en dimension. I sitt slutstadium kommer det att visa sig, att det i spänningsfältet även döljer sig många religiösa

företeelser. Man kan inte utplåna alla religiösa kontaktpunkter i människans medvetande.

När människan är förvirrad och vilsen, kommer hon inte att finna någon annan utväg än att bejaka Antikrist som sin befriare och frälsare. Då har hon förbrukat hela fältet av möjligheter. Hon har maximalt utnyttjat sin sociala kapacitet, sina ekonomiska resurser, sin bildning och sin kultur i ett enda syfte nämligen att förlusta sig. Hon har också slutligen maximalt utnyttjat känslan hon har i sitt väsen nämligen den religiösa. När allting är så förbrukat, återstår bara gudsbehovet, men då hittar hon ingen väg till gemenskap med Gud. Då är allting förbränt, intellektuellt, moraliskt och fysiskt. Då denna inneboende gudslängtan tar överhand, kommer hon att bejaka den avgrundsväckelse, som för fram den falske profeten och ger åt Antikrist hans religiösa värde. Det är denna demoraliserade människa, som utan tro och utan hopp i själva slutfasen i denna tidsålder skall söka en yttlig tröst för sitt religiösa behov i den kraft, som den falske profeten förmedlar. Människan öppnar sig för avgrundslika krafter, hon blir demoniserad och alltmer djävulslig.

Det är barnen som drabbas hårdast och mest hänsynslöst utav dessa krafter, därför att de är de mest utsatta. Tänk på dessa barn med sina avsjälade föräldrar. De kommer till skolorna och möter demoniserade lärare och en avkristnad kristendom. Jag vill bara säga en sak. Om inte föräldrarna idag går in under sitt ansvar, kommer barnen att vara predestinerade för helvetet.

Vid den här tiden skulle människornas förstånd bli förmörkat, enligt Guds ord. Man berömmar sig av kunskap och upplysning men lever ändå i ett kompakt mörker. Dessa barn kan sätta ihop motorer och maskiner, känner till teknikens lagar och kan umgås med motorcyklar och bilar men vet absolut inte, vad som är fel eller rätt. De har knappast något moraliskt medvetande eller ansvar.

Demoniska livsformer

Det är klart att i ett samhälle, där den mänskliga utvecklingen nått sin fulländning, är det en chock att höra, att det finns en het plats som kallas helvetet. Påståendet är inte för fanatiskt. Det är i stället så att samhället har legaliserat livsformer, som är fullständigt människofientliga, ja, rent av demoniska. Det är det samhälle som åberopar kunskap, resurser och makt men ställer hela sin vetenskap i dödens tjänst på de flesta områden.

Jag skulle vilja ställa frågan, hur exempelvis abortdebatten, som vi haft i vårt land, påverkat vår mentala hälsa. Jag frågar det, därför att hur kan man tala om

Lämna syndens väg!

Du hoppas att bli frälst. Men vad skäl har du för det hopp som är i dig? Grundar du det därpå att du inte har gjort något orätt? Eller kanske på att du har gjort mycket gott? Eller på att du inte är såsom andra människor utan vis eller lärd eller en hedersman eller moraliskt oklanderlig, uppskattad av människor och med ett gott anseende? Allt detta för dig tyvärr aldrig till Gud. I hans ögon är det värdelösare än fåfänglighet. Känner du Jesus Kristus som han har sänt? Har han fått lära dig, att vi är av nåden frälsta genom tro, och det icke av oss själva, Guds gåva är det, icke av gärningar, för att ingen skall berömma sig? Har du mottagit det tillförlitliga ordet såsom hela grundvalen för ditt hopp, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare? Har du lärt dig vad detta innebär: 'Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare till bättring. Jag är icke utsänd till andra än till de förlorade fåren.' Är du— måtte den som hör, också förstå det — förlorad, död, allaredan dömd? Har du upptäckt ödsligheten inom dig? Känner du, vad det är som brister dig? Är du i anden fattig? Känner du sorg inför

Gud och vägrar att låta trösta dig? Har den förlorade sonen kommit till besinning och finner han sig fördenskull med jämnmot i att anses ha mist besinningen av dem som fortfarande fyller sin buk med de fröskidor som han har lämnat? Är du villig att leva i Kristus Jesus? Och lider du förföljelse därför? Säger människorna sanningslöst allt ont om dig för Människosonens skull?

O, att ni måtte i alla dessa frågor höra den röst som uppväcker de döda, och känna den ordets hammare som sönderkrossar berg! I dag, om ni får höra hans röst, må ni icke förhärda edra hjärtan. Vakna upp, du som sover den andliga döden, så att du inte insomnar i den eviga döden! Förnim ditt förlorade tillstånd och stå upp från de döda! Lämna dina forna följeslagare på syndens och dödens väg! Följ du Jesus och låt de döda begrava sina döda! Låt frälsa dig från detta vrånga släkte! Gå ut ifrån dem och skilj dig ifrån dem och kom icke vid det orent är! Då skall Herren taga emot dig. Kristus skall lysa fram för dig.

John Wesley
Ur På bibelns grund

oskyddade maranatabarn, när vi samtidigt berövar flera tiotusentals liv på fosterstadiet rätten till existens. Vad vi nu ser är egentligen ingenting mindre än en kamp om människans evighetsvärde.

Vad skall då församlingen göra i denna situation. Skall församlingen vara lojal emot samhället och låtsas som om inte problemen existerade, därför att samhället tiger med dem? Skall församlingen ändra sin förkunnelse, så att den passar den moderna människan, eller skall församlingen stå för sin ursprungliga uppgift och åberopa vad Jesus har sagt? Gäller det Jesus har sagt, måste det med all sannolikhet bli tiusentals konflikter, som vi får ta. Det kan väl inte bli annat resultat, när man tvingas ifrågasätta det som i världen blivit upphöjt och eftersträvanvärt.

Låt oss dock ta påfrestningarna hellre än att skjuta problemet framför oss. Vi betackar oss för den lösning, som bereder oss lisa i form av ett materiellt lyckorike men som samtidigt berövar oss evigheten och härligheten. Församlingen kan aldrig

acceptera någon lättare väg. Det finns ingen genväg in i Guds rike. Vägen går över Golgata, och vi kan komma vidare endast genom att själva ge våra liv.

Föräldrar, låt oss akta oss noga, så att vi inte står i vägen för barnen. Vårt land är fullt av predikanter och teologie doktorer, men knappast en enda av dem vågar säga hela sanningen så osminkat som den står i Guds ord. Men Gud kommer att sända fram barnen och de kommer att få tala på ett sådant sätt, att det genljuder i öronen på allt folket. Möjligen kommer han även att skicka fram en och annan åsna, som kommer att tala, så att t. o. m. profeter blir väckta. Sanning är nämligen sanning, även då den är uttalad av en åsna, och det kan tänkas att åsnor ser det inte profeter ser. □

Mannen som upp

Predikan av Arne Imsen

Paulus talar ganska litet om massa och massväckelse. För honom var varenda människa en oersättlig klenod, så värdefull att han var redo göra vad som helst för att överlämna frälsningsbudskapet åt denna enda människa.

"Ty fastän jag är fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas tjänare, för att jag skall vinna dess flera." 1 Kor. 9:19.

Vi lägger alltså märke till att förutsättningen för själavinnande fanns hos Paulus mera än hos omgivningen. Han måste komma i en sådan position att han kunde vinna. Han underkastade sig förhållanden som var, icke bara odrägliga, utan många gånger omänskliga. Men det var någonting övergripande i allting han företog sig. Det var att vinna, icke framgång eller göra karriär, skaffa maktpositioner och vänner. Han ville vinna dess flera för evigheten.

Han hade ett budskap till alla.

"För judarna har jag blivit såsom en jude, för att kunna vinna judar; för dem som stå under lagen har jag, som själv icke står under lagen, blivit såsom stode jag under lagen, för att kunna vinna dem som stå under lagen. För dem som äro utan lag har jag, som icke är utan Guds lag, men är i Kristi lag, blivit såsom vore jag utan lag, för att jag skall vinna dem som äro utan lag. För de svaga har jag blivit svag, för att kunna vinna de svaga; för alla har jag blivit allt, för att jag i alla händelser skall frälsa några. Men allt gör jag för evangeliets skull, för att också jag skall bliva delaktig av dess goda." 1 Kor. 9:20—23.

Då vi läser det här förstår vi att Paulus hade ett stort missionsfält. Han hade ett missionsfält bland judarna och ett annat bland hedningarna. Och han upplevde också Guds församling som ett missionsfält där han måste verka. Han talade om att vinna människor. Då var det inte människor med en judisk trosuppfattning eller hedningar han talade om, utan då var det frågan om att vinna de kristna.

"Då vi alltså veta vad det är att frukta Herren, söka vi att 'vinna människor', men för Gud är det uppenbart hurudana vi äro; och jag hoppas att det också är uppenbart för edra samveten." 2 Kor. 5:11.

Uppfattades som vansinnig

Det fanns inga dolda, oärliga motiv. Det var uppenbart i vilket ärende Paulus var ute, och vilket syfte han hade med alla sina aktioner och aktiviteter inom alla verksamhetsområden. Han gick systematiskt tillväga. Han gjorde klart för församlingen i Korint att den konflikt som uppstått i församlingen gjort det nödvändigt för honom att utrusta vännerna med argument, så de kunde möta dem som på ett eller annat

sätt verkade i underminerande syfte och äventyrade församlingens tro och sunda utveckling. Han gick så långt i sin verksamhet att man uppfattade honom inom vissa kretsar som vansinnig.

Vi tar ofta alltför lätt på frälsningsfrågan. Vi tror att allting är bra bara människor har kommit med i en kristen förening eller församling. Det är kanske då man måste börja arbeta som aldrig förr, inte bara att vinna dem, men för att de skall bli bevarade. Man är inte utom farozonen när man har kommit till tro. Man kanske kommer rakt in i en tumultartad strid med krafter som opererar i de troende sammanhangen.

Paulus gick kolossalt långt, både vad det gällde metoder och formuleringar i sina brev, i kamp emot tendenser som gjorde sig gällande i det nedbrytande verk som vissa hade startat. Man påstod allmänt om honom, som det står i 2 Kor. 5:13 "Ty om vi hava varit 'från våra sinnen'..."

"Från våra sinnen" står inom citat. Det var alltså ett påstående som andra gjort, och som han citerade. "Paulus är inte klok som han bär sig åt! Hans tillvägagångssätt bär ju präglet av galenskap!"

O, detta heliga vansinne! Tänk, om vi kunde bli utom oss! Paulus säger: "Har jag varit från mina sinnen, har det varit i Guds tjänst." Det är tydligen fullständigt tillåtet att vara ifrån sina sinnen i Guds tjänst. Det har vi Paulus ord på. Han säger vidare: "Om vi åter äro vid lugn besinning, så är det eder till godo." För judar, för hedningar, för Guds församling, hade han blivit allt. Och alla dessa tre områden är missionsfält. Hela kristenheten är vårt missionsfält. Namnreligiositeten, kyrkorna, maranataförsamlingen. Vi skall missionera i församlingarna och i kristenheten med både traditionella och icke traditionella metoder. Vi är inte ute i något ont syfte. Kristi kärlek tvingar oss. Det är motiv nog.

Till varje plats Paulus kom, ställde han sin färd till bönestället, och sedan till synagogsmenigheten. Där stannade han tills han blev utkastad, och det skedde vanligtvis ganska snabbt. Någon gång kunde han vara där några månader, en annan gång några veckor. Han undervisade judarna och bevisade ur skrifterna att Jesus var Messias. Då han kom fram till just den punkten om vem som var Messias blev det strid. Han talade om Jesus som uppstånd. Gud hade väckt upp denne Jesus som judarna korsfäste genom hedningar. Denne man korsfästes som illgärningsman och uppviglare, rebell och hädare på ett kors tillsammans med två ökända rövare, fastän han var rättfärdig och i honom icke fanns någon synd. Då Paulus talade om detta blev det konflikt, och somliga började tala

illa om "den vägen".

Började verksamhet intill

Då avskilde Paulus lärjungarna och började undervisa dem i en förhurd lokal, Tyrannus lärosal. Förmodligen var det en aula som en Tyrannus hade för sin skolverksamhet. På andra ställen hann inte Paulus ge någon undervisning, för där skedde ett helbräddagörelseunder mitt under synagogsgudstjänsten. Synagogföreståndaren kunde bli riktigt irriterad, och det i sin tur satte många människor i rörelse. På andra ställen åter, kom synagogföreståndaren till tro på Jesus. Han lämnade synagogan och började verksamhet i ett hus intill synagogan. Så gick Guds verk vidare.

Till sist var situationen så inflammerad att det räckte med att Paulus visade sig i judiska kretsar för att man skulle peka ut honom. Man sade: "Här är mannen som uppviglar judar i hela världen." I Apg. 24 kan vi läsa om då han hade varit i templet. Bara gått in och ut. Ändå trädde vittnen upp och påstod att han gjort sig skyldig till hädelse. Han greps och kastades i fängelse. Han trädde sedan fram inför domstolen och proklamerade: "Jag skattar mig lycklig". Aldrig hade man hört något liknande.

I Efesus fanns en skara lärjungar. Men de var endast döpta med Johannes dop. Då Paulus mötte dem, sa han: "Undfingen I helig ande, när I kommen till tro?" De levde i ett förpingstligt tillstånd och förklarade: "Nej, vi hava icke ens hört, att helig ande är given!" De hade alltså tydligen hört att den helige Ande skulle komma, men hade inte hört att den var given. Men då började Paulus undervisa dem. Han frågade: "Vilken döpelse bleven I då döpta med?" "Vi döptes med Johannes döpelse." Johannes dop var en bättringens döpelse, men nu handlade det om ett annat dop.

Det är sannernligen inte likgiltigt hur man har blivit döpt, och till vem man har blivit döpt. Dopet är ingen marginell förteelse som man kan ha eller vara förutan allt eftersom det passar ens trosåskådning. Den som Herren har sänt, han predikar Guds ord utan att förändra det.

Resultatet av Paulus predikande blev dopförrättning. Det var vid pass tolv män som döptes den gången. Där ser vi hur han gick in bland judar, bland Johannes lärjungar och undervisade och döpte. Slutligen gick han också in bland de församlingar som var resultat av hans egen verksamhet. Frestelserna var stora, möjligheterna till fall var många, och församlingarna föll ifrån. Galaterförsamlingen är ett typiskt exempel. Allvaret måste ha känts fruktansvärt. Tänk att även kristna, ganska

glade hela världen

unga församlingar, stagnerade och avföll.

Första Korinterbrevet skrevs då församlingen i Korint var ungefär fem år. Paulus förebrådde församlingen för att den hade stagnerat. Paulus kunde inte ge dem fast föda, han fick ge dem mjölkmat. Han säger att församlingen vandrade på vanligt människosätt. De hade lämnat hedendomens mörker, men tagit med hedendomens modeller in i församlingen. Det var olika filosofiska modeller man försökte överföra på församlingslivet, med det resultatet att man upphörde utvecklas.

Vi återgår till Galaterförsamlingen och läser hur Paulus manar och vädjar: "I mina barn, som jag nu åter med vånda måste föda till livet, intill dess att Kristus har tagit gestalt i eder."

Situationen i församlingen kan bli sådan att det enda som kan rädda dem är en ny födelse. En andra pånyttfödelse. Så hade då Paulus samma vånda för hedningarna, för judarna och för församlingarna. De måste födas. Han säger:

"Jag skulle önska, att jag just nu vore hos eder och kunde göra min röst rätt bevakande. Ty jag vet mig knappt någon råd med eder."

Den som fallit ur nåden och förlorat den innerliga gemenskapen med Kristus har förlorat allt, även om han är mitt inne i verksamheten. Den människan och den församlingen kan inte räddas med mera verksamhet och med nya aktiviteter. Det enda som hjälper är en ny födelse genom evangeliets kraft.

Låt oss tacka Gud för varenda en som väcker upp och skakar om oss. Tacka för den som vågar ruska om i vår falska trygghet, i vår falska säkerhet, i vår förljugenhet och vårt skrymteri. Tack gode Gud för den som icke tar konventionella hänsyn till organisatoriska regler, till diplomatiska spelregler och verksamhetsmodeller och -former, utan vågar bryta sig igenom och mitt i vår gemenskap ropa ut väckelsebudskapet så det riktigt skakar om i vår inre värld. Tack gode Gud för dem som vågar stå på gatorna och ropa, utanför kyrkorna och i kyrkorna.

Allergisk mot kyrktorn

Kväkarrörelsens grundläggare, George Fox, var allergisk mot kyrktorn. Han tålde inte se ett kyrktorn utan att ett ohyggligt hat emot falskheten reste sig upp i hans väsen. Han kunde inte tåla, utan gick rakt in i kyrkorna och bjöd prästen som stod i predikstolen att tåla. Och han predikade själv ända tills han blev utburen.

Predikanterna blev nästan avväpnade av denna frimodighet. Fox förklarade dem som villolärare som ledde Guds folk på villövägar. Och han började predika för

menigheten. Han blev omhändertagen, naturligtvis. Första gången fick han två månaders fängelse. Men då var det några som gripits så våldsamt i det där mötet, att de gick till myndigheterna och frågade om de inte kunde få sitta i stället för Fox i fängelset. Det gick inte. Han fick sitta sina två månader, och han sade att han ville sitta kvar där. Så fort han kom ut igen fick han se "huset med spiran" som han kallade statskyrkan. Och han var lika allergisk som förr. Han predikade mitt under högmässorna och skakade om församlingen. Så skickades han i fängelse igen.

I ett av fängelserna han satt, blev förståndaren för anstalten så gripen att han lämnade sig åt Gud. Och han begärde ynnesten att få bo tillsammans med Fox i cellen. Och det fick han. De satt tillsammans i cellen och läste bibeln och prisade Gud. O, detta heliga verk av Gud! Denna heliga eld och detta heliga vasinne!

Det finns kyrkor där man har allt, kan allt och behöver inget mer. Inte en människa har blivit frälst på årtionden kanske. Man har allt för att kunna sova skönt. Men det ska vi sätta stopp för. Jag vill säga till er ungdomar: Ha inte komplex för att ni inte är akademiskt bildade. Ha inte komplex för att ni inte förvärvat traditionens belevade livsstil. Se till att ni lever det andliga gudslivet! Då får det bli vad det vill med det yttre prålet.

Då Petrus på pingstdagen predikade uppståndelsebudskapet sade han: "Livets furste dräpsten I." Men då var det inte Petrus som talade längre, utan då talade han förstärkt av den helige Ande. Han talade på ett sådant sätt att cyklarna som alldeles nyss hade förklarat: "De äro fulla av sött vin", fick ett dödande styng i hjärtat. De frågade på sina skälvande ben. "Vad skola vi göra?" På ett ögonblick hade dessa starka, sturska gyclare och, det heter om dem, fromma judiska män, förvandlats till hjälplösa barn som inte visste vad de skulle göra.

"Livets furste dräpsten I". Ni fromma judiska män ni har gjort er skyldiga till ett justitiemord. Ni har dödat nationens ädlaste son. Ni har buntat ihop honom med två rövare och drivit honom ut ifrån er mitt. Dömt honom politiskt, dömt honom socialt, dömt honom religiöst, dömt honom moraliskt, dömt honom andligt. Och placerat honom på ett kors. Fromma judiska män, ni är ingenting annat än veritabla mördare.

Tänk om det hade stått punkt där. Men det gör det inte. Historien går vidare. Bara några veckor efter den här händelsen så stod det i Jerusalem en levande, frisk, sprudlande församling. En församling som var operationsbasen för den helige Andes

mäktiga manifestationer. Och transformator för den tillkommande världens krafter.

Men år läggs till år. Så kommer den helige Ande med ett förmanande brev som kallas Hebréerbrevet. Förmodligen är det brevet skrivet till den första, urkristna församlingen. Då är det inte längre frågan om fromma judiska män, då är det frågan om fromma kristna män. Och i Hebréerbrevet sägs det att de ånyo åt sig korsfäster Guds Son.

Vilka är det som har korsfäst Guds Son! Mina vänner, det är de religiösa, det är de fromma. Vem är det som idag korsfäster Guds Son! Det är precis på samma sätt. Man korsfäster honom ånyo genom att lägga en ny frälsningsgrund. Man underkänner hans försoning genom att bygga upp en gärningslära, en gärningsfrälsning. Så korsfäster man ånyo Kristus.

Det är en fruktansvärd bild som tecknas för oss i Hebréerbrevet till den andra generationen pingstvännar. Det heter nämligen så här: "Tänken på edra lärare, som hava talat Guds Ord till eder, sen, huru de slutade sin levnad, och efterföljen deras tro." Den första generationen hade alltså gått. Men så kommer det i triumf: "Men Jesus Kristus är densamme." Pionjärerna har gått men pionjärernas Jesus lever. Han som var, han är densamme, igår, idag, så ock i evighet.

Så drar han upp riktlinjerna så det blir klart för dem att de måste välja från vilket altare de ska äta. Om de ska äta ifrån altaret i lägret eller om de ska äta ifrån altaret utanför lägret. Det finns näring på båda ställena, och vår andliga utveckling kommer att bestämmas av vilken kost vi får. Vi har ett altare som de som ska göra tjänst vid helgedomen tabernaklet, icke har rätt att äta. Dvs man kan inte säga både och, det blir antingen eller. Antingen lägerkristendomen eller fri kristendom utanför.

Har du kommit med i maranatarörelsen, människa lämna den genast! Kom in i maranataväckelsen. Maranataväckelsen är det folk som är utanför lägret. Och där utanför lägret upplever du delaktigheten med honom i hans smälek.

Vad världen egentligen och rätteligen representerar finns uttalat i den ko som släpades utanför lägret och där brändes upp. Det är allt vad världen har. Men det är där vi upplever att då detta mänskliga bryts ned, och köttet brinner upp i smälkens eld, stiger lovsången levande och klar. Ty då upplever vi att vi har icke här en varaktig stad, utan vi söker den tillkommande. Då behöver vi inte försöka bevisa att himlen finns till för läsarna. Då upplever de himlen så nära, verklig och levande, att de kan knappast öppna munnen förrän det stiger upp en lovsång. □

Text o foto
Lars Andersson

Kickan Sundström en ny sång

— Du allt o du är

*Kickan Sundström vistades en låg
stationer — storstadsträsket. Från en
natt på en sjukbår mellan vita lakan.
"kvart" någonstans i Stockholm.*

*— Några av mina kamrater dog,
Men så mycket klarare lyser i minnet
den sjuka kroppen. Det nedtrampade
med Honom.*

*— Honom har jag mött och jag
Idag lever Kickan Sundström i
mans med den stora brokiga Mar*

Margareta "Kickan" Sundström — utslagen. Ofta läser vi nog en sådan presentation utan alltför mycket eftertanke. De utslagna är en närmast självklar kategori i samhället. Och ett högeffektivt samhälle som det vi lever i kräver sin del. Någon måste slås ut. Det finns ju vård och myndigheter. Ingen säger det högt men det allmänna beteendet bär vittne om att de flesta tänker så.

För Margareta eller Kickan som vi ska möta här på några sidor innebär detta att ha varit utslagen en personlig katastrof. Hon har upplevt sammanbrottet inifrån. Hur kroppen sakta brutits ned av alkohol och narkotikarus. Fysiska organ har upphört att fungera. Hon har varit ett maktlöst vittne till omdömet, samvetets och slutligen den egna identitetens långsamma väg mot utplåning. Slav under "lasterna" lyder en kristen klyscha som bara är ett stumt och dött begrepp för denna i högsta grad levande och intelligenta makt som från begynnelsen varit människans fiende. Och som idag även förfogar över preparaten från den mänskliga vetenskapens

bakgårdar.

Kemiska stridsmedel som ondskans makter hänsynslöst utnyttjar i slutkampen om människan.

Margareta minns bara bitvis från de mörka åren. Långa stycken är uttraderade. En natt skymtar förbi i hennes berättelse. Beckomberga — mellan vita lakan — genom långa, mörka korridorer.

— Är man död nu...?

Men så mycket klarare lyser i minnet mötet med Jesus.

— Honom har jag mött, säger Kickan och skiner med hela ansiktet, jag vet att han lever!

Vi sitter i det gamla fina matsalsrummet uppe i serveringen på Gamla Bro. Det f d ökända knarknästet och det är verkligen svårt att tro att denna sprudlande vetgiriga och levnadsglada människa mitt emot mig kan ha genomlevt allt detta. Men när Kickan säger att hon har mött Jesus innebär det ingenting mindre än kroppens helbrädagörelse och personlighetens upprättelse med evig giltighet och evigt värde.

— Men vägen dit, Kickan, var börjar den?

— Jag tror vi börjar med pappa. Han sa alltid att jag ärvt så mycket av honom. Gustav Sundström var en rak revolutionär natur och bl. a. socialistagitator. Höll tal tillsammans med både Hinke Berggren och Texas Ljungberg. Men innan dess hade han fått avsked från Kungl. Flottan för konspiration. Året var 1917.

Han levde hårt och fick stora delar av sitt liv fördärvat av spriten. Men på slutet av trettioalet inträffade något. Pappa blev frälst och andedöpt. Socialisten blev även evangelist och började resa runt på anstalter för att vittna om en väg bort från alkoholen. Kickan var med, 5 år gammal, och sjöng. Teamet kallades 1½.

Något fattades insåg Gustav. Eftervården. Och han fick inte riktigt med sig de kristna här. Efter år av tankemödror och samtal bildades föreningen Länkarna av åtta f. d. alkoholister vars öden länkats samman på underliga vägar. Detta blev också symbolen i emblemet, en kedja med 8 länkar.

m sjunger

är mitt Jesus vet

*! av sitt liv på en av tillvarons sista
örka åren minns hon bara bitvis — en
enorm långa korridorer. Nästa dag en*

*er Kickan. Unga anonyma utslagna.
ötet med Jesus. Och i det mötet läktes
samvetet upprättades i gemenskapen*

att han lever!

*y gemenskap på Gamla Bro tillsam-
familjen.*

— Men dom blev genast idiotförklara-
de, berättar Kickan, av expertis på alla
nivåer: Inte kan väl alkoholister ta hand
om alkoholister.

Men idealismen höll och idag räknar
sällskapet Länkarna 90.000.

— Men vårt hem höll däremot inte. Ef-
ter att ha varit akutmottagning med dyg-
net runt jour ett antal år med mor som
tvätterska och kocka upplöstes hemmet
när jag var 16 år. Gänget blev dålig ersätt-
ning för familjegemenskapen och trots att
ha varit på hundratals möten och hört och
hört igen om spritens förbannelse, började
jag dricka. När jag var 18 togs jag för för-
sta gången för fylleri.

— Jag tror det var då jag passerade de
viktigaste spärren i livet och började
även röra mig bland de första preludin-
gängen på Söder.

— Jag glömmar aldrig första gången jag
vaknade upp på ett sjukhus i "bälte". Känslan
av desperation och total hjälplöshet.

— Min förste övervakare var John Tak-
man som hade kontor på Vasagatan 25.
Trots hjälp gick min väg rakt ner i träsket.

— Men jag måste säga att läkarna har
varit fantastiska. Ingen kan ana hur myck-
et personlig uppooffring som ligger bakom
mitt fall. Alla upptänkliga metoder och
preparat prövades för att få mig på fötter.
Men vad hjälpte det, jag hade ju ingenting
att leva för. Där låg problemet. Jag slet
mig loss från alla utsträckta händer och
landade än här än där.

— Mitt i allt elände hade jag fått en
något av en fast punkt i en liten lägenhet
på Brännkyrkogatan. Hemma hos Agnes
Bäck. Det ska jag säga dig att det var en
människa som ställde upp när det s. a. s.
brann i gaveln.

Hon letade upp mig i de ruggigaste
kvartar och fick mig därifrån. Det har råd-
dat mitt liv. Flera av mina kompisar gick
under i dessa kvartar. Unga, anonyma
människor vars korta liv inrymde oändliga
lidanden.

— Någonstans i någon kvart kämpar
någon *nu*, säger Kickan sakta.

I slutet av 60-talet var knarkdebatten i
full gång. Jag erbjöds och accepterade ett
anbud att medverka i en AMS-producerad
film i kampen mot knarket. ELLY AN-
DERSSON — UTSLAGEN hette den. Jag
spelade huvudrollen — i högsta grad mig
själv. Filmen sändes även i TV.

Nu hade Kickan även börjat få en rad
papper från läkare och myndigheter.
Skriftliga intyg på att hon upphört att
fungera som en normal och duglig med-
borgare. Hon var slut och förbrukad före
fyllda trettio.

— Av alla gifter hade jag även ådragit
mig epilepsi och vågade nu knappt gå
utanför dörren, berättar hon vidare.

— En dag satt jag och lyssnade förstrött
på radion. Plötslig fick jag höra Jan Spar-
ring sjunga: Varför är du så ensam...
knäpp då ihop dina händer.

— Den skivan måste jag ha tag i, sa jag
till Agnes. När vi sedan fått hem den låg
den på hela dagen. Aningen av ett hopp
tändes i min disiga värld.

— Men varje gång vi spelade baksidan,
en gammal inbjudningssång, försvann Ag-
nes ut i kokvrån och uppträdde mycket
underligt. Jag visste inte då att hon var en
s. k. avfälling.

— Vi måste få tag på den här Sparring,
sa Agnes. Vi ringde och han rekom-
menderade oss att gå till en pingstförsam-
ling i City.

Bara det att gå till en större folksamling
var en omöjlighet för mej i det tillståndet.
Men på något vis kom vi ner till Fenixkyr-
kan.

— Allt kändes så stort och främmande.
Människor bad och sorlade. En del talade
konstigt på olika språk. Då måste det vara
många utlännningar här, tänkte jag och
dom är ju också främlingar.

— Några talade för mej om frälsningen.
De sa att Jesus älskar syndare.

— Om ni visste vad jag gjort skulle ni
inte säga så, tänkte jag. Men jag följde

med en pastor, Stanley Sjöberg, fram för
att be. Jag hade ju ingenting att förlora...

— Men något märkligt inträffade. Jag
kunde inte på något vis få fram orden tack
Jesus.

— Några dagar senare gick jag med ett
par församlingsmedlemmar ut i naturen
och bad för att få stillhet. Det var omöjligt,
jag var som fixerad. Men längtade sam-
tidigt oerhört efter befrielsen som skymta-
de så nära. Långfredagen -71 var en mörk
dag. I radion mässade en präst och jag
lyssnade förstrött. Så började han läsa
dagens text Lukas 23. Jag följde uppmärk-
samt varje stavelse. Blev först den ena
rövaren, sedan den andra. Det var bisko-
pen i Luleå som läste och slutade med att
läsa om Jesu död. Jag blev helt stel:

— Är Jesus död??!!

— Om Jesus är död kan han ju inte fräl-
sa som dom sa i City. Jag var förtvivlad, en
vän till hade försvunnit. Så var jag "blåst"
igen och jag grät praktiskt taget hela den
påskan. Sörjde uppriktigt en vän som kun-
de ha hjälpt mig.

På Annandagen ryckte Agnes in:

— Vi måste iväg på möte, sa hon och vi
gick till Rörstrandskatan. Tog plats på läk-
taren i det hissnande stora Filadelfia.

— Utan förvarning steg en pastor fram,
slog ut med händerna och ropade till den
våldiga församlingen:

— Jesus lever! Döden kunde inte
behålla honom — Han är uppstånden.

— Agnes — Han lever. Han är inte
död! ropade jag rakt ut. Några äldre syst-
rar tittade förskräckt och hyssjade. Andra
log. Under hela mötet predikade jag för
mig själv och Agnes. Livet och glädjen
sprängde fram.

— På vägen hem till Söder vittnade jag
för både lyktstolpar och flanörerna på
Västerbron: Jesus är uppstånden!

— Den här upplevelsen visar också hur
slut jag egentligen var, menar Kickan. Jag
levde på barnstadiet. Trodde blint att Je-
sus mördats och jag sörjde honom som
andra vänner som dött genom självmord
eller en överdocering och jag tänkte det är
typiskt, de bästa stryker med. Tänk att jag
måste så djupt ner innan jag mötte Jesus.
Ändå har han gått ännu djupare ner för att
lyfta oss upp och ge oss nytt liv.

Nu skulle också det nya livet fostras och
det gamla utplånas.

— Jag ropade många gånger Jesus du
som lever hjälp mig. Och en dag hemma
på Brännkyrkogatan började jag tala i
tungor. Herren döpte mej i den helige An-
de. Jag blev en sån där utlännning jag
med...

Hjälparen kom in i mitt liv. Det var en
tid av läkedom och upprättelse. Mitt livs
andra ungdomsperiod.

— Jag fick tillbaka min sångröst. Tan-
keförmågan skärptes, fick en ny känsla för
människor omkring mig. Samtidigt växte
en enorm vetgirighet inför ordet fram
inom mig.

vänd

Här skriver Kickan Sundström själv om:

Församlingen och vården av de utslagna

Jag har lovat att skriva min egen upplevelse av detta och min innerligaste bön är att detta får bli till vägledning, väckelse och upprättelse, för det är vad Gud vill, då han i den sista bjudningen bjuder oss att nödga människorna på gator och gränder.

Det skulle kunna räcka med att säga, att en församling där *icke* de andliga ämbetena, apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare (Ef. 4:11) där dessa ämbeten *icke* fungerar, i den församling kan heller ingenting av det Anden vill lära oss fungera. Ty det är dessa andliga tjänster som skall göra församlingen skicklig att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga församlingen. Det är också i denna Andens smörjelse i tjänsterna som även de "utslagna" får sitt förblivande i Kristus. Får icke detta vara A och O kan de "utslagna" söka räddning i exempelvis Länkarna eller någon annan ideell organisation och jag skall här omtala i sanning varför jag efter nu fyra år i frälsningen trots och tack vare är bevarad.

Då jag vid 31 års ålder kom till tro på Jesus var det efter ett långt förnedrande liv, sedan 18-årsåldern myndigheternas "fall". Efter år av kamp och lidande som dessa destruktiva gifters nedbrytande kraft har, alkohol och narkotika, levde jag bokstaveligt talat var dag i helvetets förgårdar. Jag

hade under dessa år förlorat allt som var av värde, både materiellt, andligt, moraliskt, fysiskt som psykiskt.

I min överlåtelse eller helbräddagörelseprocess finns inget, som kan hänföras till självhypnos eller suggestion. Jag kan nästan inte sätta det i samband med tro, ty jag ägde varken tro på mig själv mycket mindre på Gud. Men då Guds Ande sökte mig svarade jag ja till Jesus.

Efter omvändelsen blev det dock en väldig kamp mot de dolda drifter av olika slag, som driver en människa till alkoholism och narkomani, och som hon inte känner igen, förrän Guds Ande börjar få makt med henne. Denna kamp har många gånger varit hårdare än spritbegäret. Men från och med nu hade jag Guds hjälp först och främst genom Guds eget Ord. Jag tackar Gud för den andliga hunger efter hans eget ord, som jag nu dagligen läste och läste. Ps. 103:5. Han mättar ditt begär med sitt goda.

Människor från denna kategori med dessa svårigheter måste oupphörligt lämna det destruktiva i sitt liv, men måste ständigt fyllas med Guds Ord och bön.

Jag fick nu i två år resa runt och tala om vad Jesus gjort, vilket i och för sig var välsignat, men jag fick aldrig vara barn i Kris-

— De utslagnas bakgrund är mörk och kaotisk och skall de bevaras måste det till andra ting än Gospelnights, säger Kickan.

— Vi kristna måste vakna upp inför allvaret. Vi måste in i Ordet för att kunna utvecklas till fäder och mödrar i Kristus.

tus, med föräldrar och syskon, utan jag upplevde att jag hela tiden måste pressas till att motsvara i alla avseenden det som man väntade sig i de olika församlingarna i de olika städerna. Satan började försöka inbilla mig att jag var något speciellt, och hade jag inte haft den stora bibelkunskap,

Vid den tidpunkten började Margareta Sundström resa runt i församlingarna för att vittna och sjunga. Ofta var hon bokad månader i taget.

— Men som jag ser det nu hann jag faktiskt aldrig med att få vara barn i Kristus. Vissa perioder var jag helt slut. Ofta fick turnéerna läggas om.

— Under en viloperiod beslöt jag tillsammans med några syskon att gå ner till Gamla Bro och se hur det tog sig ut i evangelii tjänst.

— Vi gick runt i huset och kunde inte

undgå att känna fläkten av liv som drog genom huset. Jag var oerhört nyfiken på det beryktade maranatafolket.

— Jag träffade också flera syskon som växt upp på samma sociala bakgrund som jag själv gjort och jag bestämde mig för att gå på ett bibelstudium.

— Hur skall jag nu förklara mig, säger Kickan. Jag kan säga så här att i den förkunnelsen mötte jag samme Jesus som frälst och löst mig i sin fulla kraft. Det var om Honom Arne Imsen predikade på Trettondagen 1974.

... det var nog. Sen dess har Gamla Bro varit mitt andliga hem och maranatafolket mina syskon.

Vi talar länge om problemen som de kristna församlingarna brottas med idag. Inför den oerhörda sanning att Jesus är i antågande och det faktum att Ordet försägar ett enande av alla kyrkor just vid tiden för Hans tillkommelse frågar Kickan:

— Hur vågar man fortsätta så hurtfriskt på ekumenikens väg?

— Och statsbidragen... Jag var ju själv betald av AMS som evangelist i Pingströ-

Vi måste vidare

som jag av eget behov måste leva av, hade jag i dag varit bort från frälsningen. Därför är nummer 1. FÄDER och MÖDRAR i Kristus.

Nummer 2. Förkunnelsen, bibelstudium av Guds Ord, och icke en sekulariserad förkunnelse eller världslig sådan utan ett rent evangelium med en förhålligad Kristus i centrum, där människokult och människoförgudning är förbjuden. Gud säger ju i Jesaja att han *icke* giver sin ära till någon annan.

Jag tackar Gud som visade mig till Gamla Bro, dit jag av en händelse gick för att se hur detta vanryktade Gamla Bro nu tog sig ut i evangelii tjänst. Den förkunnelse jag mötte i den församlingen, var förkunnelsen om den Jesus som hade frälst mig för två år sedan, mager, sargad och rotlös, men sökande var jag då jag kom. Och nu var tiden inne för att frälsas från människokult och andlig förvirring. Slut var nu Gospel, kommunistpredikningar, det egna jagets förhålligande och mycket annat som inte har med bibelns Jesus att göra. Jag fick bryta upp från pingströrelsens alla sammanhang och jag kom till en församling där syskon, herdar, evangelister dagligen kom till min undsättning. Lemmar varandra till tjänst Rom. 12:5.

Därför är mitt råd av de erfarenheter jag har till allt Guds folk: lägg av alla aktiviteter, alla mänskliga prestationer allt som är till hinder för att evangeliets kraft skall få komma till sin fulla rätt. När vi lägger av, då kommer Gud med sina andliga gåvor, med allt av härlighet som han har. Ty han står bakom sitt ord och kan icke förneka sig själv.

Den helige Ande behöver redskap som är villiga att gå in under Ordet och ödmjuka sig under vad Jesus har sagt, hela församlingen måste bli dess görare och sluta upp vara dess hörare. Och sluta upp att tro så svärmiskt att den helige Ande är så suverän att det "fixar sig ändå". Den helige Ande behöver mig och dig. Släpp dig till för Ordet, och väckelse och bevarande av alla inklusive de "utslagna" blir ett faktum. □

relsen. Det kan ju inte vara meningen att Guds församling skall vara beroende av staten?

Hon frågar och frågar och röjer det heliga sanningspatos som man naturligtvis inte får trampa över som är en direkt frukt av Herrens helande kraft.

För Kickan har tron betytt livet. Både fysiskt och andligt. Hon vet att hon tror med sitt eget liv som insats. Ett dagtingande med den tron vore en direkt utmaning

forts. sid. 14

Vi är några familjer som alltsedan Malmköpingsveckan -74 har samlats varje vecka och lyssnat på bibelstudium på kassett. Budskapet har påverkat oss så att vi måste vidare, göra något mera och vinna flera själar innan Jesus kommer.

Så har vi då haft vår första konferens i Göta Älvdalen.

Mötena var förlagda till Missionskyrkan i Göta, och så använde vi Folkets Hus som logement och bespisningslokal.

Dagarna började med brödsbrytelse och bön och fortsatte med bibelstudium. På kvällarna hade vi välbesökta väckelsemöten.

En billast glada evangelister från Stockholm med Gunno A. och Karl-Georg R. i

spetsen samt våra kära vänner från Lidköping och Göteborg kom till vår hjälp, och vi upplevde några dagar med fin andlig gemenskap.

Under lördagen fick nästan samtliga hushåll i omgivningen en traktat med inbjudan till mötena.

En stor skara ungdomar sjöng och vittnade på torget i Lilla Edet under torgtid. På kvällen var kyrkan fullsatt och vi upplevde att Guds Ande verkade och flera sökte sig fram till förbön.

Även söndagens möten tackar vi Gud för. Det är dyrbart med ordets och bönen gemenskap.

Nu hoppas vi på hjälp i förbön och även snar hjälp i arbetet.

Inför Malmköpingsveckan 1975

I ÅRETS MALMKÖPINGSVECKA vill vi säkert träffa våra missionärer från det yttre fältet igen. Ernst, Doris och Nils Högländer har under året arbetat i Brasilien.

I SPANIEN bildades 1973 en Maranata-församling ledd av den Spanienfödde Francisco Perello, med fru Isabel.

DET KÄNNES ANGELÄGET — att få veta vad som rör sig i tiden. Inte bara i Sverige, utan även i andra delar av världen.

DÄRFÖR — går vi ut med detta upprop.

Rune Lund — missionskassör, och Kjell Hägerman — missionssekreterare väddar till samtliga konferensdeltagare om hjälp till våra missionärers uppehälle den tid de stannar i Sverige.

EN av de bärande principerna i Malmköpingskonferensen är — att var och en bär sin del av ansvaret, och att inga ekonomiska spärrar skall finnas för den som vill delta.

SYSKON — låt oss praktisera det urkristna utjämningsidealet och ge alla tillfälle att oberoende av resurser kunna delta hela tiden under konferensen.

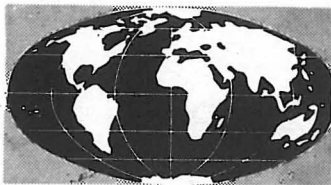
Använd bifogade inbetalningskort.

Rune Lund
missionskassör

Kjell Hägerman
missionssekreterare

Världen idag

Nämner aldrig Gud och Jesus

□ I ett radioföredrag kallat "Går vi mot en ny religion", förklarade pastor Ludvig Jönsson, att han numera aldrig nämner Gud och Jesus i sina predikningar.

Följer kyrkans lära

□ Domkapitlet i Stockholm stift har lämnat utan åtgärd en anmälan mot pastor Ludvig Jönsson för dennes frigjorda åsikter om den äktenskapliga troheten, som enligt anmälaren syntes stå i strid med kyrkans lära.

Dags att ateister hjälper kristna?

□ Är det inte på tid att den kristne och ateisten eller agnostikern slutar ryta åt varandra och i stället tar varandra på allvar, öppnar sig i förtroende för varandra i vetskap om att vi behöver hjälpa varandra,

som bröder och systrar som delar ett bröd.

Så undrar missionspastorn i Falun, Pereric Sandström, i Falu-Kuriren. Han frågar vidare.

— Man måste fråga sig om vägen för alltid skall gå åt skilda håll eller om vi alla i vårt sökande har något gemensamt som gör en dialog nödvändig? Och hur bär man sig åt i så fall för att få till stånd en sådan dialog?

Älskog i Sollentuna

□ Ett personligt vittnesbörd frambar pingstpastorn Lars-Erik Lindvall från Sollentuna under karismakonferensen i Lidköping. På sin hemort hade han och den katolske pater genom kärlek förts in i en verkligt fin och berikande gemenskap trots att de inte hade samma läromässiga uppfattning. Denna kärlek i praktisk funktion önskade han se mer av mellan kristna från olika kyrkor.

På knä sida vid sida ...

En kyrkohistorisk händelse i Brasilien, skriver Vår Kyrka. En luthersk ärkebiskop, Olof Sundby från Uppsala, och en katolsk ärkebiskop, kardinalen Dom Paulo Evaristo Arns från Sao Paulo, på knä, sida vid sida, framför den skandinaviska kyrkans altare. Högmässans avslutande altartjänst förrättades gemensamt, av de båda ärkebis-

koparna.

Med på invigningen var företrädare för pingstkyrkan, baptistkyrkan, Frälsningsarmén och reformerta kyrkan.

Ger bilden aningar om ett framtida mönster — Skandinaviska kyrkor såsom de främsta brobyggarna mellan lutherskt och katolskt? frågar Vår Kyrka.

På väg mot Rom?

□ Längs Via Flamingo in till Rom vandrade svenska representanter från pingströrelsen, Svenska kyrkan och Missionsförbundet nyligen i en internationell ekumenisk försoningsmarsch, arrangerad av fader Max Mizzi från Centro Ecu-menico i Assisi i samråd med fader John Carrol, ordförande i Heliga Årets ungdomssektion vid Vatikanen. I spetsen bars ett kors av trä.

Skaran togs emot av kardinal Wusterberg, ordförande i Kommissionen för det Heliga Året, som å påvens vägnar hälsade dem välkomna till Rom. Alla deltagare förde med sig olivkvistar, som välsignats av biskopen i Assisi vid palmsöndagens mässa i San Francesco katedralen, till påven Paul VI i Rom på påskdagen — som ett tecken på försoning och fredsvilja.

Ökande intresse

□ Intresset för den franciskanska rörelsen i Sverige är starkt växande, berättas det i SvD. Till hösten kommer vi troligen att få den första franciskanska brödraorden inom Svenska kyrkan.

Jungfru Maria i härolden

□ I Evangelii Härold, den svenska pingströrelsens tidning, kunde man alldeles nyligen läsa stort uppslagna artiklar om den helige Franciskus av Assisi och om den heliga modern, jungfru Maria.

Kvinnorevolt

□ Är vi kvinnor kuvade, eller är vi inte skickliga nog att klara av förtroendeposter i den kristna församlingen? frågade pastor Ulla Bardh i Mjölby Missionskyrka. Hon uppmanade de församlade damerna att vara en verklig kvinnorörelse, som på allvar tar itu med kvinnofrågan i de ofta mansdominerade församlingarna.

Kristen partitro

□ Norska Arbeiderparti har haft konferens. En av huvudfrågorna har varit kristen tro. 10.000 med-

lemmar har avgivit en begäran att partiet i programmet förklarar sig positivt till kristna värden. Partiets gruppledare i Stortinget, Odvar Nordli, undrade om inte partiet är starkt nog att nu ge de kristna väljarna det toleranserkännande som den ber om. Deras tolerans kräver ett gensvar, tyckte han.

Måste utföra aborter

□ Regeringsrätten har avslagit besvär från två läkare som vill slippa medverka vid aborter.

Rysk ärkebiskop

□ Det vore ett andligt och moraliskt övergrepp på barns samveten och personlighet att undervisa dem i den ortodoxa tron, säger ärkebiskop Pitirim, ledare för Moskva-patriarkatets förlagsverksamhet, i en intervju. Diakonal verksamhet ansåg han även vara överflödigt och meningslös och hörde inte till kyrkans egentliga uppgifter.

Tvungen anpassa sig

□ Sveriges Kyrkliga Studieförbund har haft för avsikt att inbjuda en buddistisk dansgrupp för att låta ingå i sitt kulturprogram. En kritisk röst vid SKS:s kongress formulerade frågan: "Är det förenligt med riktlinjerna för ett kyrkligt studieförbund att bjuda in ett buddistiskt danslag för att missionera med dans i våra kyrkor?" Biskopen Bertil Gärtner hävdade att man var tvungen att anpassa sig efter de regler som gällde för det statliga kulturstödet.

Amerikas ledarskap

□ Så har vi fred i Kambodja och Vietnam. Nu medger även USA:s utrikesminister Henry Kissinger att det amerikanska ledarskapet i världen kommer att betvivlas, enligt en intervju i franska L'Express.

Är de nu männe Europas tur att träda fram?

□ Jesus kommer snart!

ordet och vår tro

Johannes Döparen

FRÅGA:

Jesu vittnesbörd om Johannes Döparen enligt Matt. 11:7—14 med parallellställan var att Johannes Döparen var Elias. Men i Joh. 1:19—28 läser vi Johannes Döparens vittnesbörd om sig själv, på judarnas fråga, vem han var. Johannes Döparen dementerade att han var Messias, Elias eller Profeten.

Vem hade rätt Jesus eller Johannes?

Frågetecken

SVAR:

När Johannes Döparen trädde upp hade inga profetröster varit verksamma i Israel på 480 år. Jesus frågade folket varför de hade gått ut i öknen. Var det för att se ett strå, som drevs av vinden, eller en människa i fina kläder? Var det för att se en profet? Ännu mer än en profet är han, säger Jesus, och citerar profeten Malaki 3:1. Ytterligare säger Jesus, "om ni vill tro det: Han är Elias den som skulle komma".

I Markus 9:11—13 heter det att lärjungarna frågade Jesus: "De skriftlärde säger ju, att Elias först måste komma? Han

svarade dem: Elias måste visserligen först komma och upprätta allt igen. Men hur kan det då vara skrivet om Människosonen att han skall lida mycket och bliva föraktad? Dock säger jag eder, att *Elias redan har kommit*, och de förfor mot honom, alldeles så som de ville."

En Herrens ängel visade sig för Sakarias, Johannes Döparens far, (Luk. 1:11—17) och sade att många av Israel barn skulle han omvända till Herren deras Gud. *Han skulle gå framför honom i Elias ande och kraft.*

Den rotprofetia som ligger till grund för ängelns och Jesu påståenden återfinns i Malaki 3:1 och 4:5, 6. "Se, jag skall sända till eder profeten Elia . . . , han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, *för att jag icke när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning*".

När Jesus säger att Johannes är Elia betyder det inte att Elia reinkarnerades i Johannes, utan han kommer i samma ande och kraft. Johannes var den som skulle bereda nationen inför Jesu tillkommelse. "Bered vägen för Herren, gör vägarna

jämna och stigarna breda", sade profeten Jesaja. (40:3)

Men Johannes dementerar ju att han är Messias, Elias eller Profeten. Man påstår att Johannes misslyckades, men det gjorde han definitivt inte. Johannes ansåg sig inte själv som Messias eller Elias eller Profeten, utan endast rösten av en som ropar i öknen. Johannes säger dock vidare: "Jag döper i vatten, men mitt ibland er står en som ni inte känner, *han som kommer efter mig, vilken har varit före mig* vilkens skorem jag inte är värdig att lösa." Vidare: "Efter mig kommer en man, som är före mig, ty han var förr än jag och *jag kände honom icke*, men för att han skall bliva uppenbar för Israel, därför är jag kommen och döper i vatten."

Johannes vittnar ytterligare om sin tjänst i Joh. 3:28. "Icke är jag Messias, *jag är allenast sänd framför honom* . . . Det är såsom sig bör att han växer till och jag förminskas."

Johannes erkände inte för fariseerna och de skriftlärde att han var Elias, men samtidigt har vi läst hur han förstår sin uppgift såsom en som förberedde marken för Messias. Och den som skulle komma före Messias var Elias, enligt profeten Malaki. Att Jesu var Messias var klart för Johannes. Duvan var tecknet, och Jesu hälsning till Johannes i fångelset, ur Jes. 61:1 vittnar om samma sak.

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

Gunnel Wallqvist:

— Det liknar yttersta tiden

— Min optimism förbjuder mig att säga, att det som nu sker inom världskyrkan är en dödskris. Men troligen kommer vi att få se hur kyrkan i sociologisk mening försvinner. Såsom den urkristna kyrkan växte fram ur en totalt okristen miljö, får även vi se en ny kyrka komma. Jag tror att varje människa blir tvungen att ta reda på var hon står i bibeln.

Så sade *Gunnel Wallqvist* i den s. k. Englebredsdialogen i Stockholm. Under ämnet "Vad händer i världskyrkan", hade hon inbjudits för att svara på frågor från kyrkoherden *Margit Sahlin* och en intresserad församling, som vid tillfället uppgick till ett 50-tal personer.

Gunnel Wallqvist skisserade upp de viktigaste tendenserna inom den katolska världskyrkan idag. Dit hörde bl.a. den karismatiska rörelsen, fastän den i det stora sammanhanget bara utgjorde en liten del. Mera markerat var det politiska inslaget. Gunnel Wallqvist menade att man kunde märka en direkt flykt från teologiska problem in i politiken idag. För människor, tidigare präglade av ett tankesystem som lämnat mycket liten plats för smidighet, syntes det enda alternativet vara marxismen. I Holland hade flera dominikaner och teologiprofessorer direkt förnekat teologin och kastat sig in i politiken.

— Det är sällan man ser några riktiga

karlatag för att klara upp situationen i kyrkan, klagade Gunnel Wallqvist, iförd svar-ta långbyxor och blå kofta inför Margit Sahlin i full prästmundering.

— Det finns inga ledarnaturer, sade hon och pekade på det sista konciliet, av vilket det generellt sett inte blivit något resultat. De beslut som fattades då, ökade enbart splittringen och osäkerheten inom kyrkan. Situationen är precis sådan som Jesus säger om den yttersta tiden, konstaterade Gunnel Wallqvist utan att dock dra några ytterligare slutsatser.

Kyrkans nya öppenhet har även resulterat i en dialog med andra religioner. Speciellt intensiv har kontakten varit inom munkväsendet. Katolska munkar har besökt buddistiska kloster och deltagit i indiska ashrams och fått en mycket djup och fin kontakt med indiska "mästare", berättade Gunnel Wallqvist.

— Jag vill gärna ge Muhammed och Buddha en större del i uppenbarelse utan att för den skull relativisera kristendomen. Jag tror att de går att förena, sade hon. ■

mot själva livet och det aktar man sig för efter 15 år på en av tillvarons absolut sista stationer: storstadsträsket.

— Nej, jag tror att hela kristenheten måste loss, säger Kickan och läser Romarbrevet 10.

— Jag förstår Paulus mer och mer: "Jag har oavslutliga kval..."

— Tänk att det finns religiösa träloms-
ok lika tunga som alkoholismen och nar-

komanin.

Men titta här, säger hon till slut och visar ett citat från ett bibelstudium med Arne Imsen:

"Gud sa inte till Israels barn att stanna kvar i Egypten och förändra strukturerna. Han sa: **SLÄPP MITT FOLK!**..."

Kommer Guds folk ut i frihet i dag betyder det i sin tur frihet för skaror av dem som inte ens har hört evangelium för första gången.

Det är Kickan övertygad om.

Vi möts i

MALMKÖPING

12—20 juli

Anmälningssblankett för Malmköpingsveckan

Gör ett kryss i aktuell ruta!

☐ Jag önskar deltaga hela tiden

☐ Jag deltagar följ. datum

☐ Jag färdas i bil

☐ Jag färdas med tåg

☐ Jag önskar privatrum

☐ Jag önskar bo i logement

☐ Jag bor i medfört tält

☐ Jag bor i campingvagn

☐ Jag önskar äta alla måltider

Malmköpingsveckans
kansli,

AVSER:

Namn

Adress

Postnr.-postadress

Tel. /

Box: 1236,
161 12 BROMMA 12.

Ytterligare upplysningar
08/23 52 30

personer

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16 -sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 1236, 161 12 Bromma

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem

Missionsvägen 24, Bromma

Postadress: Box 1236

161 12 Bromma

Tel 08/80 38 81

GAMLA BRO, servering, vandrarhem

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen ...

Tel. 08/20 92 96

(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnellska
Stockholm

KLARA TONER

● BUTIKEN:

- Biblar på många språk
- Rikt urval god andlig litteratur
- Grammofonskivor och kassettband
- Gitarrer med tillbehör

● LÄSRUMMET:

- Tidningar och böcker du kan läsa i rofylld miljö

● BANDOTEKET:

- Inspelningar från möten på Gamla Bro och Johannelund
- Bibelstudier och grammofoninspelningar
- Äldre inspelningar från Maranatomöten
- Bibelstudier på olika språk

KLARA TONER

G:la Brog. 27

Stockholm ☎-Centralen

Tel. 08/23 52 30

Malmköping -75

UTANFÖR LÄGRET

12–20 juli

— Det var Malmköping -74 som blev vändpunkten för oss, skriver en av ungdomarna ute i landet med tanke på det lokala arbetet.

— Vi förstod att budskapet i Apg. 2 måste praktiseras och att det är möjligt i vår tid. (MR nr 3 sid. 2)

Och Malmköping 1974 var verkligen en milstolpe för det fria väckelsefolket i Sverige och Norge. På MR:s red. får vi ständigt brev och rapporter som tyder på att budskapet hållits levande ute i bygderna! På plats efter plats så har man samlats för att lyssna till förkunnelsen om Allting gemensamt och den uppföljning ämnet fått på månadens kassett. Ett ämne som egentligen betyder dödsstöten för all förkyrkligad kristendom. Om det praktiseras. Utifrån vår egen erfarenhet ser vi att det fungerar. Johannelund lever och utvecklas och vi skulle kunna fylla åtskilliga Midnattsrop en tid framåt med skildringar från den vardag där den Evige sätter sina spår. Och det är ju där det måste fungera. Till vardags.

Denna bibliska gemenskap har också fortplantats till nya områden. I Örebro, Skellefteå, Göteborg, Halmstad och Sölvesborg. En ny maranatangeneration griper sig verket an på väg mot en ny livsstil utanför läger och etablissemang. Det är vår i Guds rike.

Och på vår följer sommar . . . det blir Malmköpingsvecka igen och marschorden accentueras till de friköpta i midnattstid: GÅ UTANFÖR LÄGRET.

För barnen, för föräldrarna, för ungdomen och för pensionärerna tror vi att Malmköping 1975 har något högst väsentligt att säga. Kom med i Jesu namn och rusta dig för framtiden med tro visdom och vision. Malmahed den 12–20 juli.

ANMÄLNINGSBLANKETT PÅ SIDAN 14

Maranatatältet

NORRA LATIN 7-22 juni

Ingång Tunnelgatan ① Hötorget

**... ett ögonblick
av nåd ...**

Gamla Bro

Bön

Vardag. kl. 12

Servering

bokcafé

9-23

Arne Imsen, Gunno Anderzon, Carl-Georg Rognstad, Per-Arne Imsen m. fl. vittnen
Kickan Sundström, Christina Imsen, Ulla Christensen sjunger tillsammans med hela Gamla Bro-familjen

Månd - Lörd 19.30 Sönd 11, 19

Maranataförsamlingen Gamla Brogatan 27

Resandevåning. Best. tele 08/23 52 30